

Πιὸ ἔκει τὸν Ἄρη εἶδα μάχες νὰ γυρεύη,
τὴν Ἀφροδίτη, καλλονὴ ἀγαλματένια,
μὲ τ' ἄσπρα χέρια, τὰ χυτὰ, τὰ νεραϊδένια,
τὸ φτερωτὸ μικρὸ παιδί τῆς νὰ χαϊδεύη.
Καὶ στοὺς αἰθέρες τὸν Ἑρμῆ με γρηγοράδα,
θνητῶν μηνύματα νὰ φέρνει στὴν Παλλάδα.
Μ' ἄξαφνα ὅλα, Ὀλυμπέ μου, διαλυθῆκαν,
κι' ἡ θολωμένη μου ματιὰ βρῆκε ζωντάνια,
γαληνεμένα εἶδα πάλι τὰ ρουμάνια,
ὅταν τοῦ τότε τὰ ὄραματα χαθῆκαν.

Μ' ἂν ἀπὸ κλέφτες καὶ θεοὺς ἔρημος μένεις
εἶσαι τὸ πιὸ ἔνδοξο βουνὸ τῆς Οἰκουμένης!»

Οἱ παρακάτω στίχοι, αὐτοὶ καὶ μόνο, θὰ μπορούσαν νὰ
δώσουν μιὰ τιμητικὴ θέση ἀνάμεσα στὶς Ἑλληνίδες γε-
νικώτερα ποιήτριες στὴ Λαρισαία ποιήτρια Ζήτα Καλο-
γιάννη-Χατζοπούλου. Μὲ τέλεια μορφή στὴν τεχνικὴ τοῦ
στίχου, γίνεται ἀνατόμος τῆς ἴδιας τῆς σκέψης τῶν ἀν-
θρώπων:

«Δὲν εἶναι τὸ πάθος τοῦ πολέμου νιὸ γιὰ σένα
κι' οὔτε ὁ πόθος νὰ σκοτώνεις τωρινός,
ἦταν σὰν ὄρνια στὴν ψυχὴ σου φωλιασμένα
σὰν σὲ κατέβαζε στὴ γῆ ὁ Οὐρανός.
Ἴδιο ἀνελέητο θεριὸ καὶ τότε ἦσουν,

ὅταν στῆς λάβας τὴν πεσμένη πιά ὄρμη,
ἴχνη τεράτων ἀγροικοῦσες πρὶν τὰ σβήσουν
οἱ τρομεροὶ τῶν παγετῶνων ποταμοί!
Τὶ κι' ἂν τὰ ὄπλα σου ἀλλάζαν στοὺς αἰῶνες
κι' ἔτσι ἀπὸ πέτρινα γινόντουσαν παλιά.
Κι' ἂν μὲ σπαθιά μαχόσουν, δόρατα ἢ σφεντόνες,
ἴδια τὰ χέρια σου ἦταν φονικά.
Κι' ὅταν πιὸ ὕστερα κατάχτησες τὴ γνώση
καὶ σοῦ μηνύσανε μ' ἀγάπη οἱ Χριστοί,
καὶ τὸ Θεὸ μπόρεσε ὁ νοῦς σου νὰ σιμῶση,
ἄλλαξαν τὰ ὄπλα σου, δὲν ἄλλαξες ἐσύ.
Μιλοῦσες τότε γιὰ ὀνόματα καὶ φιλία
κι' ἐνοιωθες τάχα τί θὰ πῆ ἀνθρωπισμός,
κι' ὅμως γιγάντωνες, ἀτσάλωνες τὴ βία,
κι' ἦσουν αὖ πότερο ἀπάνθρωπος, ὠμός.
Στερνὰ σὲ τρώμαζε ἡ φρίκη τοῦ πολέμου
καὶ τὰ δεινὰ τοῦ σοῦ γεννοῦσαν πανικό.
Γαλήνη σάλπιζες στὰ πέρατα τοῦ ἀνέμου
κι' ὅμως ξανά, χάλκευες νέο φονικό.
Τώρα μισεῖς, λὲς τὰ οὐρλιάσματα τῆς μάχης,
πὼς φτάνουν πιά οἱ μύριοι τάφοι τῆς ὄργης.
Νυχτοήμερα ζητᾶς εἰρήνη νάχεις
κι' ὅμως στοιχειὰ φριχτὰ θανάτου πλαστουργεῖς»

ΘΕΣΣΑΛΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Π Ε Ρ Ι Π Α Τ Ο Σ

JANNE ANDRIS

(Ἰωάννας Ι. Παπαγεωργίου)

Α'

Τὴν χαραυγὴ
ὅπου στὴ γῆ
πέφτ' ἡ δροσιὰ σμαραγδωτὴ
καὶ στὰ σπαρτὰ
καμαρωτὰ
κάθεται πάντα ζηλευτὴ.
Στὴν ἐξοχὴ
τῆ μοναχῆ
πάω, μακριὰ ἀπ' τὴ βοή
τὴν κοσμικὴ,
νὰ ζήσω ἐκεῖ
ποῦναι γαλήνια ἡ ζωὴ.

Β'

Παντοῦ ζωὴ!
Καμμιά βοή
στὴν ἐρημιὰ τῆ μαγικῆ.
Σὰν θυμιατὸ
εὐωδιαστό,
τῶν λουλουδιῶν, μεθυστικῆ,
ἢ μυρωδιὰ
στὴν ἀμμουδιὰ
τῆς μέρας χύνεται γλυκά.
Καὶ στὸ βουνὸ
τ' ἀντικρυνὸ
κάποια φλογέρ' ἀργοβογγᾷ.

Γ'

Ὅπου πατῶ
κι' ὅπου κυττῶ,
τὰ λούλουδα καὶ τὰ σπαρτὰ,
γέρνουν χλωρῆ
τὴν ἀνθηρῆ
καρφίτσα τους, καμαρωτὰ.

Στὴ ράχη ἔκει
τὴ μαγικὴ
κι' οἱ καλαμιὲς γέρνουν χλωρὲς
λὲς κι' ὅλα αὐτὰ
ἔτσι σκυφτὰ
μὲ προσκυνοῦν χίλιες φορές.

Δ'

Ὅλα ἐκεῖ
ξεχωριστὴ
καὶ μιὰ καινούργια ζοῦν ζωὴ,
δίχως καημὸ
καὶ σπαραγμὸ
μακριὰ ἀπ' τὴν ὄχλοβοή...
Κάθε αὐγὴ
ὅπου στὴ γῆ
πέφτ' ἡ δροσιὰ σμαραγδωτὴ,
τὸ μακρινὸ
καὶ τὸ στενὸ
τῆς ἐξοχῆς παίρνω στρατί.

Ε'

Καὶ σὰν βρεθῶ
ἔκει ποῦ ποθῶ
μέσ' τῆ γαλήνη μοναχῆ,
στὴ σιγαλιὰ
μὲ τὰ πουλιὰ
λεύτερ' ἀφίνω τὴν ψυχὴ
καὶ λησιμονεῖ
ὅτι πονᾷ,
κι' ἀμέριμνη πλανιέμ' ἐκεῖ
κι' ὅλη τῆ γῆ
νοιῶθω πηγὴ
μιᾶς εὐτυχίας, μυστικῆ.

